La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

No. 1
Juliol
2006
0'50 ₡

Editorial

La Rosa dels Vents
Publicació de debat llibertari als Països Catalans

No 1 v2
24 de Juny 2006

Index:

Contacte:
rosadelsvents@gmail.com

Adreça postal:
La Rosa Dels Vents
CSA Can Vies
C/ Jocs Florals 42
Sants - Barcelona

2n pleg, però 1r número

Sembla mentida però si, aquest és el 2on pleg de fulls que llancem a l´aire i acaba a les teves mans; ni més ni menys que el nº 1 de "LA ROSA DELS VENTS". La veritat sigui dita, hem superat amb escreix les nostres humils intencions. Les expectatives que hem aixecat ens han fet renovar la il·lusió de cara a afrontar els següents edicions. Aquest cop ens hem curat en salut i de cara a no haver d´anar cada 2x3 a la copisteria hem fet un tiratge que, si més no per nosaltres, és molt gran, ja que molta gent se'ns ha queixat de no haver pogut aconseguir cap exemplar de forma física, i es que hi ha molta gent que ho prefereix a llegir-lo en una pantalla d´ordinador.

Tot i això hem tingut la gens menyspreable xifra de més de 800 descàrregues en PDF des de la nostra pàgina. Això és un reflex de l´interès i/o la curiositat per una publicació d´aquesta mena. El fet es que esperem que cada número sigui més complert, millorar la qualitat del que publiquem i augmentar els articles de producció pròpia i les col·laboracions, per tal de fer-la mes eficient en la seva raó de ser: Fomentar el debat en clau llibertaria als Països Catalans.

Esperem que poc a poc s´hi vagi sumant mes gent interessada i que sobretot en el proper número puguem comptar amb un article o col·laboració teva.

Convidem a tothom a participar en aquest projecte que tot just comença i que donada l´expectació creada arreu del territori , entenem que pugui esdevindre una eina útil i adhúc necessària per la bona salut del nostre petit país.

Us recordem que el nostre contacte és: rosadelsvents@gmail.com

Actualitat

Vaga a Mercadona: dignitat obrera

Són ja més de 3 mesos de lluita dels treballadors i treballadores de la secció sindical de la CNT a la empresa Mercadona, la vaga més llarga que s'ha realitzat des de fa molt de temps a Barcelona. Una vaga que, poc a poc, ha aixecat la solidaritat a nivell internacional i que ha traspassat l'àmbit propi del sindicat CNT aixecant també la solidaritat d'altres col•lectius llibertaris o anti-capitalistes.

El conflicte que manté la CNT amb l'empresa Mercadona no és nou. En febrer de 2005 a Andalusia es van realitzar concentracions als supermercats i altres accions de protesta per denunciar l'acomiadament i l'assetjament de treballadors i treballadores dels supermercats. Des de llavors la Confederació ha anat recolzant els diferents conflictes que s'han produït arreu de l'estat.

L'actual vaga es produeix al Centre Logístic de Sant Sadurní d'Anoia i esclata després de les amenaces patides pels treballadors del centre i de l'acomiadament de 3 treballadors després de que aquests comunicaren a l'empresa la creació de la secció sindical. Per la notificació de l'acomiadament, l'empresa va cridar a un representat del comitè d'empresa de València, concretament de l'UGT. Un altre cop "l'empresa" UGT demostra amb els fets de quin costat està. Aleshores, la secció sindical es va decidir a convocar primer una vaga de 10 dies i que després passaria a indefinida per aconseguir la readmissió dels treballadors acomiadats i, a més, per demanar el compliment de les normes en quant a seguretat laboral i higiene, reivindicar el dret a la llibertat sindical i una petita reivindicació salarial.

Hem de tenir en compte que Mercadona és una de les empreses amb millor fama per un suposat bon comportament amb els treballadors i treballadores. Aquesta bona fama es deguda a la propaganda de la empresa que ens fa creure, per exemple, que pràcticament tots els/les treballador/es són fixos. Això és veritat però el que no diuen és que anualment l'empresa ha de contractar a prop de 3000 nous/ves treballadors/es per mantenir la seva plantilla. D'aquest 3000 treballadors/es prop de 1000 són acomiadats. La resta, no aguanten les condicions laborals i pleguen voluntàriament: jornades de 7 hores i mitja diàries

–no es retribueix la mitja hora de descans- amb l'objectiu de preparar 7 tones per persona i dia fan que gairebé cap treballador/a aguanti més de 3 anys a l'empresa. Per això, una de las eines utilitzades per la CNT ha estat portar el conflicte a les portes dels supermercats i, així, donar a conèixer el conflicte als consumidors.

Poc a poc la vaga a anat fent mal a Mercadona i aquesta ha respost impedint que el comitè de vaga informi lliurement als treballadors i treballadores del Centre Logístic, pagant planes senceres de publicitat encoberta en el diari El País. A més, la Direcció General de la Generalitat va donar un cop de mà a l'empresa prohibint sense arguments les manifestacions dels vaguistes i obligant-los a anar per les voreres (posteriorment, la Delegació va donar marxa enrere i les manifestacions han tornat a ser “legals”).

Durant aquest temps s'han anat produint “pressions”, perquè els treballadors desisteixin, dignes dels conflictes de la Barcelona de principis del segle XX. A part de que l'empresa hagi portat prop de 300 esquirols als que manté en hotels de 4 estrelles, ha recorregut a: visites de pseudo-policies, amenaces d'expulsió i de no renovació del permís de treball i residència (gairebé tots els treballadors son de origen estranger), amenaces de mort, pressions a l'entorn dels vaguistes, etc.

L'empresa recorre a aquests mètodes i nosaltres a la Solidaritat Obrera: El conflicte que mantenen els treballadors i treballadores de Mercadona ha aixecat la solidaritat de sindicats i col•lectius arreu del món. També els treballadors han pogut sentir la solidaritat de la ciutadania en les concentracions a les portes dels supermercats.

Podem constatar que aquesta vaga està suposant una empenta a l'anarcosindicalisme: aquest conflicte demostra dia rere dia de part de qui estan les “empreses” UGT i CCOO i que les treballadores i treballadors tenim en l'acció directa i el recolzament mutu les armes per guanyar el nostre futur. Confiem en que aquesta vaga junt a altres conflictes com els 660 de la SEAT, el tancament de la Braun, etc signifiquin un punt d'inflexió en les lluites laborals.

Podeu col·laborar en la caixa de resistència:
2100 1183 35 0100505773
Per a més informació:
http://barcelona.cnt.es
http://www.cnt.es/mercacoso

24 de juny: Solstici d'estiu i diada dels Països Catalans

La religió ha copat gairebé totes les festes del calendari actual. Alguns exemples podrien ser Nadal, la Puríssima, la mare de Déu d’agost, algunes festes patronals... i per que no Sant Joan. Però la veritat és que Sant Joan, a l’igual que Nadal, és una festa pagana transportada a la religió catòlica. Gràcies a Ovidi, es tenen dades de que els romans celebraven les pal•lílies, o sia, les festes en honor de Pal•las, divinitat del foc. Tampoc és casualitat que aquesta divinitat fos la deessa dels ramats i els prats, que havent passat la primavera, ja estaven llaurats. Durant aquestes festes, es creia que les herbes i les aigües tenien virtuts màgiques i encenien fogueres que la gent saltava tres vegades per a obtenir salut i felicitat. Ovidi adjudicà erroneament a aquesta festa el descobriment del foc. Les falles de St. Joan recorden doncs a les festes efesties en honor de Vulcà, deu grec del foc, que varen ser copiades pels romans, on els efestos corrien amb destrals enceses deixant anar guspires per allà on corrien talment com es repetí en època medieval o semblant al que fan ara els diables. Aquestes festes no són exclusives d'aquí, sinó que hi ha milers de rituals a reu del món per a celebrar aquest esdeveniment. Segons reculls diversos de costums se sap que la cendra i els rostolls cremats, procedents de les fogueres, servien en alguns llocs com repel•lent d’insectes i fertilitzant per als camps. És una jornada lligada al foc i al caràcter mediterrani del poble català, que simbolitza el final de la sega dels camps: "Pel juny, la falç al puny".

Aquesta és l'única festa que se celebra de forma conjunta arreu dels Països Catalans: són les festes de Perpinyà, les fogueres d'Alacant, la flama del Canigó, els salts de cavall a Ciutadella de Menorca, les baixades de falles als Pirineus, les revetlles populars a Catalunya i el País Valencià... Per això, des de fa temps, s'ha considerat aquesta data com la Diada dels Països Catalans, independentment de reconeixements oficials. Els anys 80, per exemple, la Crida a la Solidaritat va fer una campanya i una recollida de signatures perquè el 24 de juny fos festiu (abans no ho era), i diverses entitats han mantingut viva la iniciativa de la flama del Canigó, que escampa el foc de la llengua des del Nord per les fogueres de tots els pobles i ciutats.

Xerrades sobre les lluites d'ahir i d'avui

Durant aquest mes de juny, el Col·lectiu Negres Tempestes ha organitzat dues xerrades al CSA Can Vies: una sobre l'OLLA i els inicis del MIL i una segona sobre la reforma laboral i la vaga a Mercadona.
El dia 9 de juny, es va realitzar la xerrada de l'OLLA. Ricard de Vargas-Golarons, ex-membre del MIL i l'OLLA, ens va explicar la història de l'organització que la policia va denominar OLLA i la seva relació amb el MIL També va aprofitar per atacar la pel·lícula "Salvador" que s'estrenarà la propera tardor i recordar que Jean Marc Rouillan (activista d'Action Directe i del MIL) encara és a la presó a l'estat francès després de complir la pena màxima per no renegar de les seves idees.
El divendres següent va ser la xerrada sobre la reforma laboral i la vaga a Mercadona. No va assistir el representat de la CGT per indisposició. En Jordi Vega de la CNT-AIT però, va fer la xerrada molt formativa, explicant la insignificancia de la reforma en sí dins el marc de les reduccions de drets que mica en mica ens van impossant als treballadors. També va participar José Alberto Uribe, secretari de la secció sindical de CNT-AIT a Mercadona per explicar el per què de la vaga i la situació actual del conflicte.
A més, el diumenge dia 11, alguns membres del Col·lectiu Negres Tempestes vam participar en un debat sobre alliberament nacional i lluita de classes organitzat per la gent de "La Karniceria". També van participar membres de la Assemblea de Joves del Clot. Creiem que va ser un debat molt profitós i que s'enquadra dins dels nostres objectius de promoure el debat dins del món llibertari perquè aquest accepti l'alliberament dels pobles i la defensa i promoció del català.

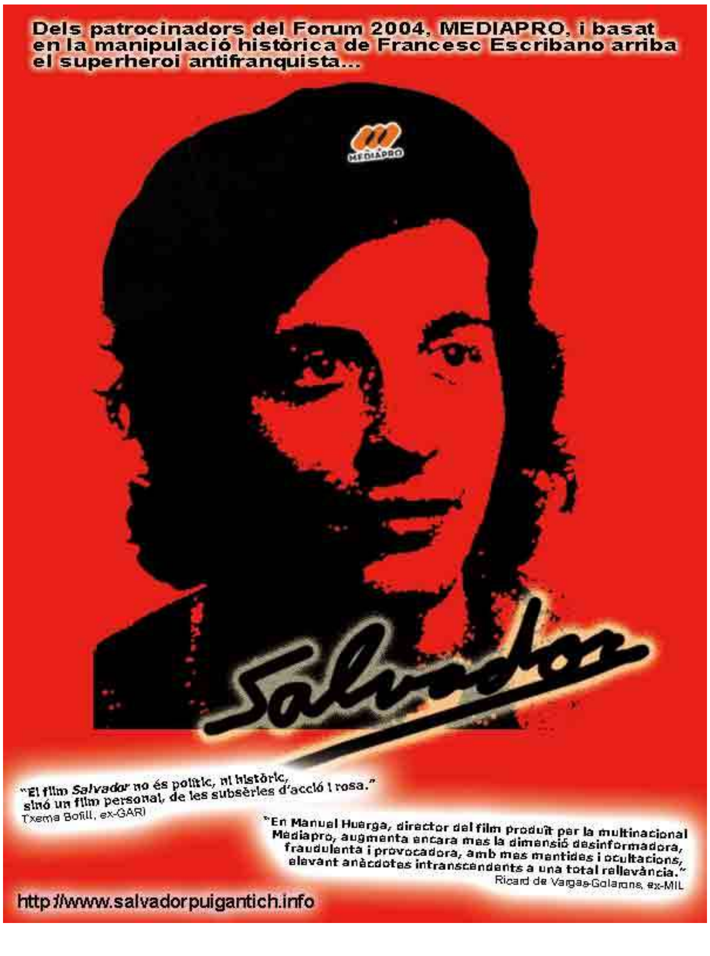
Neix la web SalvadorPuigAntich.Info

A la tardor d'enguany a l'Estat Espanyol s'estrenarà la pel·lícula "Salvador" del director Manuel Huerga, un dels membres del patronat del Fòrum 2004. En aquest moment la pel·lícula comença a fer el tour pels diferents festivals de cinema europeus pasejant la principal estrella de la pel·lícula, en Daniel Brühl per a cridar l'atenció dels mitjans. Daniel Brühl encarna en la pel·lícula el paper de Salvador Puig-Antich, en un paper totalment descafeinat i alterat per en Francesc Escribano, el qual escrigué la novel·la "Compte enrere. Història de Salvador Puig Antich" en la que es basa la pel·lícula.

Com pretenem explicar en aquesta web, veus de gent propera a Salvador Puig i Antich i d'altres que en conèixen prou bé la història han alçat les seves beus contra aquesta pel·lícula que entenen com una greu injuria a la persona d'en Salvador Puig i Antich.

Totes aquelles persones que hi volgueu fer aportacions (articles que creieu interesants, imatges, etc.) podeu enviar-les a:

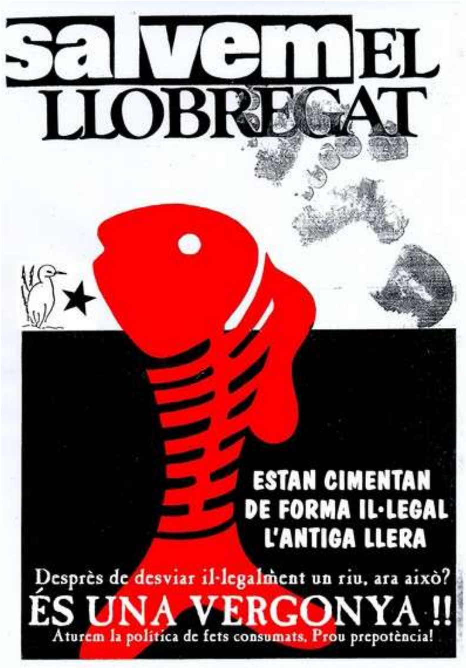
aportacions@salvadorpuigantich.info

Salvem el Delta del Llobregat!

KOP Alta tensió + Depana

El desviament del riu Llobregat va ser declarat il·legal pel Tribunal Suprem el juny del 2004, tot i aquesta sentència, el riu va ser finalment desviat el setembre del mateix any. Aquest desviament responia a les obres de creixement del port de Barcelona, per les quals, l'ajuntament del Prat ha cedit centenars d'hectàrees del terme urbà al consorci que l'està gestionant. El projecte preveu la construcció d'un macro-pol·lígon de negocis i la cimentació de l'antiga llera per substituir-la per una estació ferroviària de mercaderies. Una de les primeres conseqüències d'aquesta ampliació l'hem pogut veure clarament en la regressió brutal de les nostres platges, sense que ningú es vulgui fer responsable d'aquest fracàs evident.

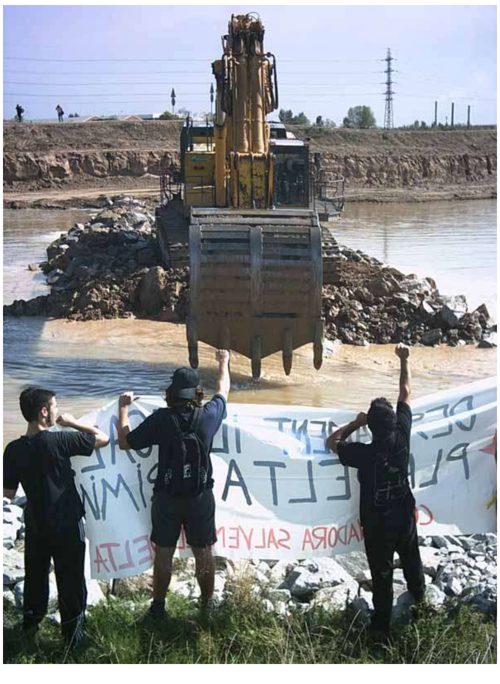

Les denuncies d'entitats ecologistes a les institucions europees i estatals havien aturat el projecte de l'antiga llera durant més d'un any. En aquest temps la llera s'ha resistit a dessecar-se i ha esdevingut una llacuna de gran riquessa natural en recarregar-se naturalment per les aigües no contaminades de l'aqüífer. Aquestes denúncies i les protestes, com la del passat octubre que va reunir a més de 200 ciclistes de diverses poblacions de la comarca, han anat encaminades a salvar aquest espai natural i exigir-lo com a contrapartida per la població, que està veient com es destrossa el seu entorn sense rebre res a canvi ni complir-se cap de les "grans contrapartides" que els defensors del Pla Delta prometien.

- Davant de les pressions de les administracions, consorcis i multinacionals implicades les obres s'han iniciat sense complir la legislació vigent. L'antiga llera, a efectes legals, continua sent el riu Llobregat perque encara no s'han fet els tràmits que el reqüalifiquessin i permetessin les obres. Per tant, encara és terreny públic, de tots els pratencs, sobre el que no es pot actuar. Tampoc s'ha fet l'Estudi d'Impacte Ambiental que la legislació exigeix, i per això no s'ha fet l'exposició pública de la nova obra, que permetria presentar esmenes i demandes. Una política irregular de fets consumats ja utilitzada amb la construcció de la tercera pista, la tala de la pineda i el propi desviament del riu.

- Aquests dies les obres s'han començat a fer en mig d'un fort secretisme. Durant les nits s'estan abocant tones de sorra que de moment han tapat una tercera part de la primera llacuna. Aprofiten la setmana santa i el període de vacances, amb la marxa de de bona part de la població, per fer desaparèixer aquesta zona humida de forma il·legal. La desaparició d'aquesta llacuna suposarà, a part de la destrossa mediambiental, el trasllat de la nidificació dels milers d'aus que s'allotgen a zones properes a l'aeroport, augmentant l'inseguretat dels vols i donant una excusa perfecta per la desaparició d'altres zones humides en un futur. Ahir mateix, el conseller Joaquim Nadal, ja estava anunciant als diaris la necessitat d'una quarta pista [1] per solucionar els problemes que està causant la tercera.

- L'ajuntament del Prat i les administracions estan directament implicades en aquest nou delicte ecològic. El silenci de la població pratenca està permeten que les autoritats actuin de forma il·legal en no trobar cap tipus de resposta. Per trencar aquest silenci …

Estudiar amb el capital com a company de classe

Marc G. Puigardeu
estudiant

Que vivim en una societat capitalista neoliberal és quelcom que no escapa a ningú. El que sí que deu escapar a la majoria, perquè suposo que si no ja fa temps que s'hagués girat la truita, és com ens afecta això al dia a dia. Cada cop més, el capital envaeix espais que fins ara eren de les persones. Això passa amb el que la constitució europea, aquell text fabulós que es va perdre de camí entre Madrid i Brussel·les, anomenava "serveis econòmics d'interès general", i que en termes generals s'anomena simplement "serveis públics". Aquests serveis s'han aconseguit amb sang, suor i llàgrimes, i no n'hi ha hagut ni un de sol pel que no s'hagi hagut de batallar. Aquests serveis van des dels clavegueram a l'aigua potable. Des de l'electricitat a l'ensenyament, i des de la sanitat a les telecomunicacions.

Tots aquests serveis i molts d'altres han estat o estan essent privatitzats amb l'aplicació de la Directiva Bolkenstein. Aquesta directiva fou acordada pel Parlament Europeu seguint els dictàmens de l'Organització Mundial del Comerç, que exigia l'obertura de nous mercats per a la nova Europa del sector terciari. Així doncs, els "serveis públics" passen mica en mica del sector públic al sector serveis. De la gestió estatal a la gestió privada, allunyant-se cada cop més de la gestió popular.

Aquest és el cas de l'ensenyament, que està afectat per diversos acords, el més representatiu dels quals n'és el Tractat de Bolonya. Seguint les directrius de la OMC, els diferents governs han mantingut o disminuït les seves inversions en ensenyament, fomentant-hi la inversió privada. Així, prolifera el nombre d'empreses que participen directament en centres d'ensenyament com universitats i instituts de formació professional, albergant-hi projectes propis i aprofitant-ne el seu potencial d'investigació i desenvolupament. Al mateix temps, es tecnifica l'ensenyament per tal d'emmotllar els futurs titulats al mercat empresarial, escurçant les carreres fins a dos anys i elititzant l'accés a les especialitzacions. D'aquesta manera s'aconsegueix un elevat nombre de personal suficientment qualificat per a molts llocs de treball, que s'encarregarà de tasques que fins ara requerien carreres completes. Dedicar-se a la investigació o a certes especialitats serà accessible només a aquells que s'ho puguin permetre, pagant els elevats costos de cursos complementaris. Bolonya ja s'ha començat a aplicar a la majoria d'universitats catalanes, i ja hi ha centenars d'empreses participant en la formació d'estudiants universitaris i de formació professional. La liberalització de l'ensenyament també es fa patent en l'externalització de serveis que fins ara gestionaven els mateixos centres. Aquest és el cas de les fotocopiadores, els bars i restaurants, el personal de neteja, i de molts altres àmbits de l'entorn educatiu. També molts bancs i caixes s'enriqueixen amb la prestació de serveis als centres educatius i als mateixos estudiants, encarregant-se des dels comptes corrents als propis carnets d'estudiant en algunes universitats. Aquests carnets poden servir com a targeta de crèdit, i els estudiants han d'adquirir-los obligatòriament. Les empreses que s'incorporen al món de l'ensenyament compten amb els seus representants als òrgans de govern dels diferents centres, i tenen la capacitat d'influir directa i econòmicament en el contingut i metodologia dels diferents estudis. En canvi, els estudiants, professors, i d'altre personal, veuen reduïda cada cop més la seva participació.

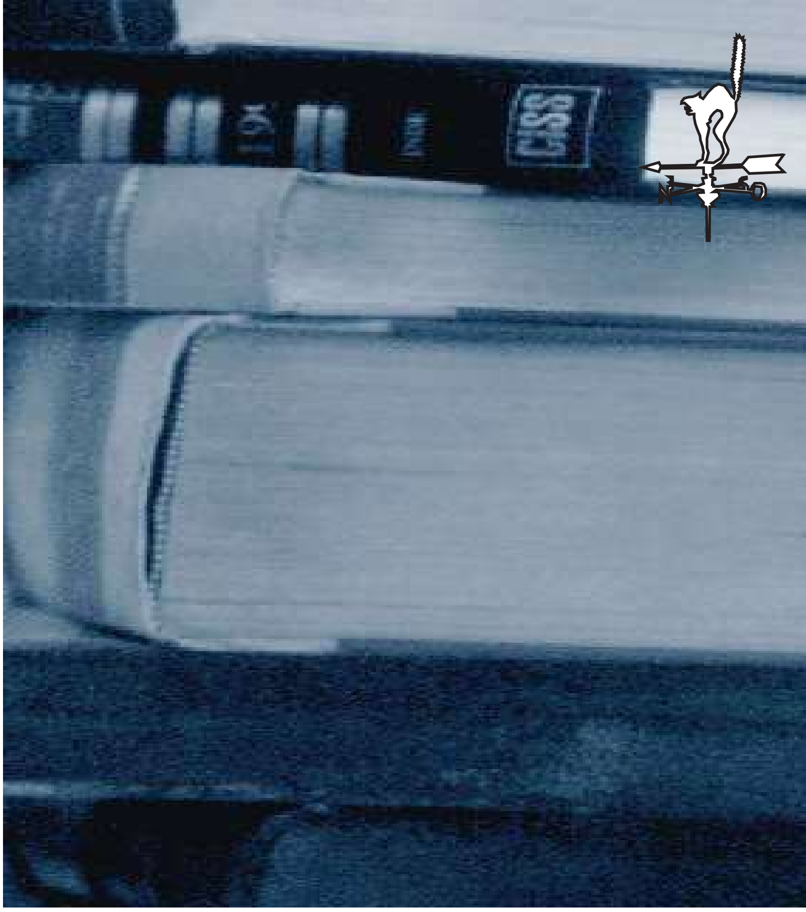
Aquesta incursió del capital en l'ensenyament fa que ens plantegem quin és el paper que aquest ha de tenir en la societat, i qui n'ha de tenir el control. Són les empreses les més adequades per gestionar l'ensenyament? Evidentment no, una empresa intentarà obtenir beneficis directes i indirectes de la seva presència en l'Ensenyament, i només transmetrà els valors que li convinguin per tal de perpetuar l'actual sistema econòmic (alienació, competitivitat, exclusió social...). Això no es pot permetre si volem unes noves generacions capaces de transformar la societat.

És l'Estat qui ha de gestionar el que ell mateix anomena "sistema educatiu"? L'Estat s'ha demostrat tant incompetent per gestionar l'ensenyament com competent per mantenir-ne el control. I és que això és l'únic que en necessita; el control. Un Estat -sigui espanyol, català, suec o marcià- precisa del control de tots i cadascun dels seus pilars per tal d'autoprotegir-se i perpetuar-se. Els estats es fortifiquen amb la seva policia i

el seu exèrcit, amb el seus sistemes judicials i amb les seves brunettes mediàtiques, però també amb els seus sistemes de pensions, amb la sanitat i amb l'ensenyament. L'ensenyament estatal per una banda obliga a les persones a aprendre una sèrie de coneixements, hàbits i valors, i per l'altra, no permet la intervenció de les famílies i dels propis alumnes. Això vol dir que una persona des dels tres anys fins almenys els setze serà un simple espectador, que haurà d'assimilar una sèrie de premisses per tal de poder formar part de la societat. Així doncs, qui ha de gestionar l'ensenyament per nosaltres? Ningú! Ningú ens pot dir què és el que hem d'aprendre i el que no; ningú té dret a decidir què és el que ha de formar part de nosaltres i què no. D'escoles gestionades pels seus usuaris n'hi ha poques, i pateixen una forta persecució administrativa. Hi ha iniciatives en aquest sentit a molts països europeus, destacant especialment el projecte de Summerhill a Gran Bretanya, o Paideia a l'Estat Espanyol. Als Països Catalans hi ha diversos intents de crear projectes semblants, un dels quals n'és l'Escola Lliure Caliu, de Barcelona. Tots aquests projectes, per bé que es diferencien clarament entre ells, persegueixen un mateix objectiu; la coeducació. Es tracta de trencar la direccionalitat de l'ensenyament. El camí professor-alumne desapareix, perquè desapareixen aquestes figures. Hi ha nens i adults, però tots aprenen els uns dels altres sense jerarquies, i s'ensenyen coses mutuament. També es busquen mecanismes alternatius per a la resolució de conflictes, desterrant l'autoritarisme de les escoles.

Pel que fa als ensenyaments superiors, ja és més difícil trobar exemples d'universitats i centres de formació professional populars. Podem citar l'exemple de la Universidad Popular de las Madres de la Plaza de Mayo, però sabem que no es tracta d'un projecte de coeducació, sinó d'una universitat convencional amb una gestió alternativa. Tot i això la UPMPM, per

exemple, no té els mateixos requisits d'accés que els centres estatals, i ofereix cursos oberts sense necessitat de realitzar proves d'accés.

Per trobar exemples d'universitats gestionades pels seus usuaris ens hem de remuntar en l'història. Al Maig del 68, la Sorbonne francesa va arribar a gestionar-se pels mateixos alumnes; assemblieariament, practicant la coeducació i trencant la rigidesa del sistema educatiu francès. A la Sorbonne per això, aquest model de gestió no va anar més enllà d'unes setmanes. Trenta anys enrere, a Barcelona diversos ateneus obrers fundaren la Universitat Popular, durant la 2a República. Un veritable exemple d'universitat al servei de la gent. Aquesta universitat s'havia creat paral·lelament a la col·lectivització de les universitats oficials, i oferia cursos de tot tipus per tal d'elevar el nivell cultural de la societat. Es tractava de trencar amb la cultura burgesa, i de crear-ne una de nova des del poble i per al poble. Aquest projecte, per això, no es va poder desenvolupar plenament en la curta durada de la República, i es va perdre amb la posterior repressió franquista i democràtica.

Comença a ser hora de que aquelles forces que diuen oposar-se a l'actual model d'ensenyament generin propostes i projectes propis, perquè ningú ho farà per ells. Oposar-se a l'actual model educatiu es fàcil perquè sobren els motius per fer-ho. Ara bé, per tal de ser capaços de crear les nostres pròpies escoles, per ser capaços de rescatar prou alumnes del sistema educatiu oficial com per fer-lo trontollar, ens queda bastant camí per recórrer. Caldrà treballar molt encara per poder crear projectes semblants a la Universitat Popular de Barcelona, i per a posar entre l'espasa i la paret a l'actual sistema educatiu i a l'Estat que el sustenta.

Capitols 1 i 2 dels 3, de la sèrie
"Històries Transtornades"
publicades a http://Lisergia.Net
Següent "Kommune 1,2 i rebels del haixix"

Els Provos

Wu Ming 6

No s'han preguntat mai perquè Ámsterdam és la ciutat dels porros, les bicicletes i el sexe? El turista poc sap sobre qui van ser els culpables d'aquests atractius, que s'han quedat, amb el pas del temps, en turístics. La cultura provo, que va passar per Eivissa molt abans dels pijipis, pel Marroc i Londres en breus incursions d'escamot lúdic, ha quedat cristal·litzada com a tòpic de la ciutat que fa ja tant els va veure actuar i divertir-se.

Qui o què van ser els Provos? L'alteració de la pau pels provos/ (apòcope de la santa - en accepció kkdeluxistica- provocació) d'Amsterdam va començar amb el fet que alguns artistes ominosos declaressin el carrer el seu espai d'acció en 1965. Els provos van ser els primers a Europa que -mitjançant les seves protestes- van aconseguir convertir el carrer en lúdica àgora, en "camp d'articulació". I ho van fer a través d'un format que assoliria pertorbar i desestabilitzar el status quo: el happening, esdeveniment efímer que barreja l'art i la performance en llocs públics.

The white bike
El gran mèrit dels provos, no obstant això, estrebava sobretot en la seva capacitat de provocar i ridiculitzar a les autoritats. La intenció d'aquests joves tan assenyats i sardònics era enderrocar cínicament les tradicions monàrquiques holandeses de la Casa Real d'Aurenja i els seus protegits, la burgesia consumista. Els seus grans plans van ser sempre tan exagerats que van resultar irrealitzables. Primer va arribar el pla "Witte fietsen plan" que preveia la socialització dels principals mitjans de transport d'Amsterdam. Per tota l'àrea de la ciutat haurien de col·locar-se bicicletes blanques a lliure disposició, perquè tot el món pogués agafar i deixar una bici en el lloc que li semblés. Van exigir a les autoritats la compra de vint mil bicis. Amb aquest pla els provos aspiraven a eliminar els cotxes. Però el pedal no va poder amb el motor i la policia va carregar contra totes les que van anar a la Presentació de la Primera Bicicleta Blanca.

El meu col·lega el poli blanc
Altre "pla blanc" se centrava en això que es diu llar, a l'habitatge. Els provos publicaven setmanalment una llista de pisos i cases buides per l'interès general de homeless, famílies i nòmades del viure. Sota la consigna: "Porta't bé amb la Policia", es va proposar que el "coleguita" policia amb uniforme blanc repartís llumins entre les fumadores, preservatius a menors d'edat i cuixes de pollastre i altres menjars a transeünts famolencs. Cal dir que el Provo sempre anava vestit de blanc.
Amsterdam va viure alguns mesos furiosos de revoltes permanents, de manifestants ferides, de provos voltats per la policia. Va quedar palesa que les autoritats se sentien més qüestionades pels atacs provo a la gramàtica cultural que per les protestes tradicionals. En comptes d'oferir una anàlisi de la funció social de la policia i la justícia, Provo actuava sobre la base d'un èmfasí subjectiu. Provo considerava la confrontació amb la policia com un "esdeveniment lúdíc".

Vota Provo
En 1966, Provo va participar en les eleccions municipals: "Stem Provo - kéjje lachen" (Vota Provo i veuràs quin riure). Van guanyar un escó en el consell municipal. No van trigar a arribar les acusacions de reformistes amb motiu de l'entrada en la política tradicional. Més tard es van presentar també a les eleccions generals. L'actuació desmesurada de l'Administració i la policia d'Amsterdam va provocar diversos escàndols i va obligar al cap de la policia i a l'alcalde a presentar la seva dimissió. El dia 15 de maig de 1967, Provo es va autodissoldre públicament. Però com de costum, ningú sabia amb certesa si la dissolució anava de debò. Més endavant, un conegut provo va explicar que el fet d'haver guanyat un escó en l'Ajuntament havia servit com senyal per a dissoldre's. Des de llavors tots els provos van quedar lliures d'escollir el seu propi camí. Molts altres van escollir camins diferents: drogues, suïcidi, viatges, literatura, negocis...

Indiani Metropolitani

Wu Ming 6

1. El desig de ser pell roja
Ja ho deia l'amic de Max Brod: "si un pogués ser pell roja, sempre alerta, cavalcant sobre un cavall veloç, a través del vent, constantment sacsejat sobre la terra estremida, fins a llançar els esperons, perquè no fan falta esperons, fins a llançar les regnes, perquè no fan falta regnes, i tot just veiés davant si que el camp era una prada rasa, haurien desaparegut les crineres i el cap del cavall."

Indis. A Itàlia. Com? What are you saying? Els Indis metropolitans van néixer d'aquell subjugant impuls de l'amplificació del pensament en acció de finals dels 70. Ja saben, "els 70" a Itàlia: aquest temps mal entès i fàcilment liquidat amb la lampisteria (i no en la seva accepció de proletariat autònom de manguets i baixants) d'"anys de plom". Els indis van sorgir com un fong, carregat de trastornant Psilocybe, d'improvís, en un hàbitat fèrtil. Van germinar d'una humanitat densament agitada. El primer senyal d'indianitat es va donar en els cercles juvenils de Milà que van anunciar abans del final del 76 en el seu manifest que "havien desenterrat el destral de guerra" recollint l'humor que es respirava en el caos babilònic de la Festa del Parc Lambro. En els articles en A/traverso del mateix any es va començar a imitar el llenguatge de les "pells vermelles" de pel·lícules de l'Oest. Cada vegada més gent va començar a abandonar els "eterns prats de caça" de la vella esquerra marxista i les seves formes de lluita antiquades. Com estratègies per a sobreviure en un entorn cada vegada més resistent a la revolució, van inventar un humor extraordinàriament poderós i múltiples formes de confusió lingüística.

2 . Una fiammata di energia incontrollabile. La hibridació.
Fins a aquest moment tot el món ho tenia clar, les diferències estaven delineades, tant en les cèl·lules, com en els bars freqüentats per vells militants i partisans: un comunista revolucionari era una cosa i un trastornao era altra. O no. Així doncs, qui eren aquests que veuen la sèrie de televisió aquesta d'un tipus amb les orelles punxegudes, aquests que citen a Lenin i a Robert Crumb? Berlinguer vestit de trekki? Qui són? El llenguatge de la militància política va començar a confondre's amb el comportament freak, creant un estrany còctel antropològic. I ara agafeu-vos perquè l'anàlisi sensat està al caure, és una mica espès, però força clar. Prenguin aire: La crisi de la ideologia del compromís històric, la crisi del pacte consociatiu entre cultura catòlica i cultura tardocomunista, la crisi de la concepció estatalista i de la democràcia autoritària va estar determinada per la gran ofensiva índia d'aquell any, que va tenir trets diversos però en el fons convergents sobre aquest punt: reivindicar el dret a l'autonomia de les subjectivitats individuals i col·lectives, el dret a l'autovalorització. Doncs això.
Així que les certeses, els models de subjecte, de la deontologia ideològica del stablishment comunista es van fondre com cera davant el que el mateix Dante va admirar quan, entre dimonis, va demanar foc per a la cigarreta a la sortida d'un cercle infernal: una fiammata di energia incontrollabile o el que és el mateix una flamarada incontrolable: de creativitat.

3. La paraula com gest, com virus
L'experiència de més poder simbòlic del Moviment del 77, a part de la incorporació del destral de plàstic al compendi d'armes de lluita política, va anar l'ús de la paraula com gest, driblant el sentit comú, aquest hàbit de rutina vital, i no només per a despistar als mass media sinó també per aquells insulsos militants incapaços de concebre's amb la ironia. El moviment del 77 redescubrí l'actualitat de la teoria crítica de l'Escola de Frankfurt, i de la crítica radical dadaísta i situacionista. El "detournement" d'empremta situacionista era de fet un model de referència. Els indis, unes tisores, periòdics, un tub de cola, un poc d'odi i un poc d'humor, havien desxifrat els senyals de fum que Debord i Vanegeim havien fet amb els seus llibres anys abans.
Les avantguardes històriques van ser un exemple: Dada en primer lloc i el Futurisme. L'eslògan, el mitjà més usual de la lluita política, va ser utilitzat per a la producció d'una dramatúrgia paradoxal, guerrillera, íntimament teatral. Però no pensant el teatre com forma estètica o com interpretació de repertori: es pensava la relació cos-paraula expressada en grup com el Living Theatre o la performance radical de la Fura dels Baus, grans oficiants del teatre pànic.

Aquella performativitat neositucionista expressava de la mateixa manera una insuficiència generacional: una demanda de nova visió, noves paraules, nou comportament. Una demanda que no trobava resposta.
Tot això friccionava amb la superestructura ideològica de la política. Va ser un curtcircuit. En aquests mateixos mesos a Londres va prendre cos el moviment punk. Els anglesos eren molt menys permeables que els italians a la política i la ideologia.. El pessimisme intoxicava la vida. "La destrucció és alliberament", deia una pintada en la facultat de Lletres. El moviment de 1977 apostava més per una multiplicitat confusa de l'ús de la llengua en les diferents tàctiques de la contrainformació: "Més energia nuclear i menys pisos de protecció oficial"; és a dir cridar el que ningú diria per a ridiculitzar d'aquesta manera la xerrameca sobre les "reduccions temporals", "retallades socialment sostenibles". Afirmaven les seves posicions exagerant els missatges de la part contrària de tal manera que resultaven totalment absurds (o afirmació subversiva).
4. Un pow pow en l'assemblea
Els indis metropolitans: un petit grup nascut en l'interior de la Comissió marginada de l'ocupació de la Facultat de Lletres de Roma al febrer del 77. Van jugar al seu favor amb aquesta confusió híbrida, aquesta mutació del subjecte.
L'operació mutant va dotar de finísimes i eficaces eines lúdiques en les assemblees estudiantils. Van aparèixer accions tan divertides com allò d'inventar eslògans i entonar-los com a rapsoda megafònic amb descarada atimbrada en mig de les discussions; o escriure amb esprai en la seva "tazebao". Així com hilarants seguicis com aquell de posar en escena una en fila índia entonant el verso "Oask?!" (el nom del fanzine) associant-lo amb un particular moviment dels braços recordant l'estil de neda més indià de tots, el crol. El fet extraordinari va anar que el eslogan, la proclama una vegada llançada va ser acollida pel moviment, fet seu. Es maquillaven i ballaven desordenats al crit tribalista de "ea, ea, ea... ah!" Els mass media, els diaris i la TV, no esperaven altra cosa. Si tenia color era notícia. En el termini de dos mesos es va dissoldre com grup actiu en el moviment: no es reconeixia en l'agregació de la massa, agradava inventar llenguatge-comportament i buscar altre espai pera elaborar una pròpia poètica d'intervenció. Així va succeir que al maig amb l'ocupació de la casa in Via dell'Orso 88, la "casa del desideri", es va transformar en un espai en el qual viure i produir. El lloc va ser de fet més una forja creativa que una comuna frikista. Ja en "OASK?!" signaven com "Indiani Metropolitani en "dis/aggregazione": "Reivindiquem les nostres dimensió molecular i psiconòmada. Un poc aristocràtica però per sort autoirónica.
5. "Conspirar significa respirar col·lectivament"
Els Indiani Metropolitani van ampliar aquest ventall amb l'entrada lliure a cinemes cars, el saqueig de botigues amb la intenció d'apropiar-se del luxe i del consum, i del menjar gratis en restaurants cèntrics (consumeix your màsters). Altres aspectes de la seva cultura de lluita, per la qual van guanyar fama més enllà de les fronteres d'Itàlia, van anar els espectacles espontanis i les festes a la Piazza, les seves ja esmentades reivindicacions absurdes, el descrèdit de les autoritats mitjançant el mitjà estilístic de la glorificació degradant (deterioració d'imatge), la seva poesia sense sentit i, en bona mesura, les seves meravelloses pintades en parets i graffitis (sniping). Referent a això, retornen aquelles idees sobre la comunicació subversiva que especulen amb cortocircuitar els sistemes semiòtics de les ciutats. Els seus graffitis no van respectar cap regla. les inscripcions espontànies van convertir la paret en un espai públic que no permet un discurs privilegiat. Tots els quals sabien manejar un esprai o un pinzell, els quals cobrien altres pintades, les completaven o s'inventaven unes noves, van contribuir a la multiplicació de les veus. Després d'això el moviment va triar el silenci. En el conveni de setembre els quals volien "continuar" es van reunir en nombre de cinc mil en el palazzo dello sport i no van treure ni una sola idea nova, limitant-se a replantejar el bagatge inútil del tardocomunismo. Però la gran majoria dels reunits es van disseminar pels carrers de Bolonya simplement per a posar-se a l'escolta de la mutació que estava arribant, per descomptat no per a dirigir-la. Zut/A/traverso va declarar: la revolució ha acabat, hem vençut. El moviment es va dissoldre.

Hem guanyat! Amb el 50,59%

Vicenç Domènech

Un altre cop hem guanyat!! Com gairebè en totes les eleccions. Tot i que en aquestes, ha estat per majoria absoluta.

Després de tot el periplè, el gran circ democrata-burguès ens ha tornat a intentar fer creure les seves suposades diferències. Les "diferents" opcions polítiques han airejat les seves contraposicions per tal de reflectir la seva autoanomenada pluralitat. Deixarem de banda la discusió, molt sonada en aquest últims dies sobre el fet de votar o no en el referendum. Ja que molta gent del nostre entorn considera que un referendum , a diferencia d´unes eleccions, si que és un exercici mínimament democràtic. Alhora que plantejàven que un NO massiu al seu projecte hauria estat més perjudicial que no pas el ns/nc que per a ells suposa l'abstenció.

Així doncs, aquestes han estat unes setmanes en les que , un altre cop , els problemes reals de la gent han passat a segon terme. I han deixat pas a l´estat-ut. i a les grans "inquietuds" dels representants d´aquesta democracia-representativa del capital monopolitzant la vida politica del principat i part del extranger. Evidentment totes les formacions polítiques , amb més o menys vergonya , s´han afanyat a intentar fer-se seus tots aquest No-vots que representen l´alta abstenció. La veritat, és que aquest intent només denota la poca coherència que com a polítics profesionals tenen. Ja que si per alguna cosa es caracteritzen tots aquests advocats-politicolegs es per demanar sempre la participació, ja que és un dels eixos legitimadors del sistema aquests de la democracia-representativa. Però bé, ara tampoc seria el moment de començar a sorprendens de la seva falta d´escrúpols , dignitat , capacitat manipuladora i mentidera.

Per a nosaltres, aquest abstencionisme massiu només ha fet palès que majotitariament , qui mes qui menys, es conscient que els politics son tots un mentiders i una colla de lladregots. Que no estan per servir al ciutadà sinó al capital. I que cap d´ells ens solucionarà res del que realment afecta les nostres vides.

La Bruixa

Som al S XIV, a un petit poble d'Osona. Allà hi trobem l'Esperança. És una camperola, coneix el seu entorn i les plantes que allà s'hi troben. Ha rebut en herencia una gran quantitat de coneixements ancestrals, així com creences. Però és pobre, i pateix pel fet de ser dona, una forta repressió a tots els nivells, inclós a la seva propia sexualitat. Esperança és una bruixa.

Aquesta figura aparegué en diversos moments de l'edat mitjana i moderna de tota Europa. Quan a Occident el Cristianisme va trepitjar les religions ancestrals ancestrals aquestes quedaren en part arraconades i marginades. Els antics deus foren sincretitzats i convertits en sants o en diables. Així al camp aparegué el diable banyut, conegut al Pirineu com el Boch de Biterna. Aquest poblava encreuaments de camins tenebrosos i landes desértiques, els llocs naturals dels aquelarres. De fet, si retrocedim alguns anys abans de l'arribada del Cristianisme, a tota Europa ja trobem deus com Cernunnus, el deu amb banyes de cervol. En aquest cas el deu fou satanitzat, atribuint-li tots els mals. En d'altres, en canvi, s'adaptaren els cultes. Així trobem deeses celtes com Dana, convertides en santes com Santa Anna.

Bruixots i bruixes foren aquells que mantingueren vives aquestes tradicions. Segons les declaracions fetes als Inquisidors la bruixa pactava amb el dimoni i renegava de deu en una cerimonia on, en molts casos, es consumien drogues al•lucinogenes i es practicava sexe anal, prohibit per l'Esglesia.

Entre les bruixes generalment trobem personatges marginats, en alguns casos per deformacions físiques, per ser desequilibrades o simplement per ser velles i vidues.

Però com succeeix sovint bruixes i fetilleres eren a la vegada personatges marginats i a la vegada necessitats pels seus coneixements per guarir malalties, ajudar en parts o practicar aborts. Però l'Esperança ha de tindre gran cura, doncs sap que aquells mateixos que demanen els seus serveis qualsevol dia poden trair-la i entregar-la a algun dels molts caçadors de bruixes que han fet de la mort i la tortura una forma de vida. En aquest cas, abans de ser jutjada per la justicia secular o de forma sumaria pels salvatges caçadors només podrà salvar-se, tot i el que les creences populars diuen, entregant-se a l'Inquisició i esperant que aquesta estudii el seu cas.

Agenda

11 de Setembre del 2006
17h. Plaça Urquinaona
BLOC NEGRE

Humor

